

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2008, čj. fol/7405/08, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2009, čj. 10 Ca 5/2009 - 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2008, čj. fol/7405/08, žalovaná udělila žalobkyni pokuty v celkové výši 600 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), k němuž došlo dne 9. 1. 2008 v pořadu Odpolední televizní noviny vysílaném od 17.00 hodin na programu Nova, dne 9. 1. 2008 v pořadu Televizní noviny vysílaném od 19.30 hodin na programu Nova, dne 13. 1. 2008 v pořadu Střepiny vysílaném od 21.30 hodin na programu Nova, dne 15. 1. 2008 v pořadu Televizní noviny vysílaném od 19.30 hodin na programu Nova, dne 16. 1. 2008 v pořadu Televizní noviny vysílaném od 19.30 hodin na programu Nova a dne 20. 1. 2008 v pořadu Střepiny vysílaném od 21.35 hodin na programu Nova. Současně žalovaná uložila žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 50/2005 Sb.

II.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 15. 9. 2009, čj. 10 Ca 5/2009 - 71, zamítl.

Městský soud neshledal opodstatněnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně opřela o neúplnost správního spisu. Ten podle ní neobsahoval

dostatek podkladů k tomu, aby mohlo být ve věci rozhodnuto. Žalobkyně podle městského soudu nespojila takto obecný žalobní bod s konkrétními skutečnostmi, přičemž z obsahu spisu nelze nepřezkoumatelnost z tvrzeného důvodu dovodit. K námitce odlišného obsahu spisového materiálu městský soud uvedl, že jakkoliv ke spojení spisových materiálů došlo v souvislosti se spojením věcí s odstupem několika měsíců po vydání napadeného rozhodnutí, nemůže mít tato skutečnost vliv na průběh řízení před vydáním rozhodnutí či na jeho věcnou správnost. Městský soud neshledal námitku důvodnou, protože žalobkyně netvrdila konkrétní dotčení na svých právech, a to ani nebylo zjištěno. Opak by bylo možné dovodit pouze v případě konkrétního tvrzení a bylo-li by prokázáno, že takový zjištěný nedostatek mohl zkrátit účastníka řízení na jeho právech. V posuzované věci podle městského soudu takové okolnosti nenastaly.

K námitce prekluze podle § 61 odst. 1 věty první zákona o vysílání městský soud konstatoval, že v posuzované věci došlo k porušení povinnosti ve dnech 9. 1. 2008, případně až dne 16. 1. 2008 [správně je přitom zřejmě 20. 1. 2008 – pozn. NSS], řízení byla zahájena dne 7. 3. 2008, kdy byla žalobkyni doručena oznámení o zahájení řízení, konečné rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 7. 2008. Okamžikem, kdy se žalovaná dozvěděla o porušení povinnosti, bylo zasedání žalované dne 26. 2. 2008. Lhůta podle § 61 odst. 1 zákona o vysílání tedy byla zachována. Výklad žalobkyně, podle nějž by podání správní žaloby mělo vliv na běh prekluzivní lhůty s tím, že správní rozhodnutí není vykonatelné, je nesprávný. Takový závěr by v podstatě znemožnil uložení sankce.

Dále žalobkyně tvrdila skutkově i právně nesprávné hodnocení věci, zejména co do odůvodněnosti a oprávněnosti zveřejňování záběrů informujících o tzv. „kauze Kuřim“. Městský soud uvedl, že svoboda projevu je nepochybně základním právem a že veřejnost má právo na informace. V posuzované věci však nejde o omezování tohoto práva, ale o dodržování povinnosti nezařazovat do vysílání záběry s konkrétním obsahem. Z § 32 zákona o vysílání vyplývá určité omezení svobody projevu. V některých odůvodněných případech je totiž vyšší zájem na tom, aby se určitý obsah do vysílání nedostal. Svoboda projevu ani jiné základní právo nejsou vždy absolutně bezbřehé. Podle městského soudu i žalobkyně v žalobě uznala, že tzv. chlapec z Kuřimi se na předmětných záběrech nacházel v situaci, kdy byl vystaven těžkému tělesnému i duševnímu utrpení. Poukázala také na skutečnost, že šlo o zavrženíhodné jednání matky a dalších osob, které má podivné souvislosti. Tím odůvodnila snahu redaktorů získávat a zveřejňovat co nejvíce možných informací a vysvětlila jejich předložení veřejnosti. Městský soud však odlišil právo na zveřejnění aktuálních informací o určité kauze od potřeby a naplnění důvodu pro opakované zařazování dotyčných záběrů týraného dítěte do vysílání. Neměl přitom pochyb, že uvedené pořady se zabývaly osobou B. Š., tedy přinášely divákovi nové informace o osobě, která měla hrát určitou roli v kauze týrání. Záběry týraného chlapce však nebyly nově získanými poznatky. Šlo o záběry zveřejněné více než před rokem, přičemž po jejich opakovaném zveřejnění byla žalobkyně upozorněna, že opakovaným zařazováním do vysílání dochází k porušení příslušného ustanovení zákona o vysílání. Argument veřejného zájmu na zveřejnění určité informace nemůže podle městského soudu legitimizovat bezdůvodné zařazování zákonem vyloučeného obsahu do vysílání. Žalovaná správně uzavřela, že po uplynutí více než roku a půl od prvního zveřejnění uvedených záběrů chlapce již lze těžko spatřovat důvod či dokonce veřejný zájem na jejich opakovaném zařazování do vysílání. Zejména pak nelze spatřovat důvodnost takového kroku ve vazbě na zveřejňování, byť aktuálních, informací o B. Š. Pokud by záběry týraného dítěte nebyly do předmětných pořadů zařazeny vůbec, jejich obsah a informační přínos by se nezměnil. Záběry týraného dítěte neměly v pořadech informační ani zpravodajský účel. Podle § 32 zákona o vysílání nelze připustit, aby záběry dítěte v pozici, v níž se nacházelo a která zjevně snižovala jeho lidskou důstojnost, byly do vysílání zařazovány bezdůvodně. Důvodnost odvysílání takových záběrů musí být posuzována objektivně. Důvod pro zařazení musí být takový, že by bez něj pořad zcela postrádal informační

hodnotu. Pak závažnost záběrů ve vztahu k jejich zveřejnění může případně umožnit zásah do jiného práva. Městský soud shledal zákonným závěr žalované, že pro informování veřejnosti o vztahu B. Š. ke kauze týrání nezletilých dětí nebylo nutné znovu zařazovat předmětné záběry. Obdobně se městský soud postavil k závěru žalované, že na opakovaném zveřejňování dotyčných záběrů týraného dítěte nebyl ani veřejný zájem. Žalobkyně tvrdila veřejný zájem, nijak jej však ve vztahu a v přímé souvislosti s opakovaným zařazováním neosvědčila. Městský soud nepochybně právo veřejnosti na zpravodajství a informace, upozorňující na negativní jevy ve společnosti, ale zdůraznil i potřebu ochrany ostatních práv, která mohou být takovým jednáním zasažena či porušena. Zákon pro podobné případy požaduje osvědčení důvodnosti opětovného zařazení záběrů do vysílání, žalobkyně však tuto důvodnost neosvědčila. Argumentace veřejným projednáváním trestní věci podle městského soudu v předmětném případě pro svou nesrovnatelnost neobstojí.

Žalovaná podle městského soudu posoudila porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání správně. Předmětné pořady totiž obsahovaly záběry osoby vystavené těžkému tělesnému a duševnímu utrpení, tyto záběry pak byly do pořadů zařazeny bezdůvodně a způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Městský soud nepochyboval, že záběry zobrazovaly narušení integrity nezletilého dítěte v důsledku těžkého tělesného a duševního utrpení. Pokud by takové záběry do pořadu (třebas televizních novin) nebyly vůbec zařazeny, jeho obsah by se nezměnil.

Městský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž žalobkyně nebyla předem upozorněna na porušení zákona. Žalobkyně, jak ostatně sama uvedla, byla předem upozorněna na porušování předmětného ustanovení. Upozornění se týkalo zařazování stejných záběrů či jejich částí. Tato skutečnost není ovlivněna tím, že žalobkyně po doručení upozornění požádala o jeho „dovysvětlení“. Vzala-li žalovaná žádost žalobkyně pouze na vědomí, nezpůsobuje to nezákonnost upozornění. V rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2007 byla žalobkyně upozorněna na porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání, kterého se měla dopustit odvysíláním záběrů nahého chlapce v komoře na programu Nova ve dnech 10. - 13. 5. a 20. - 22. 5. 2007 v pořadech Televizních noviny, Na vlastní oči a Střepiny. Tím žalobkyně bezdůvodně zobrazila osobu vystavenou těžkému tělesnému a duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Žalovaná uložila žalobkyni lhůtu k nápravě „ihned“. Podle městského soudu je podmínka předchozího upozornění splněna, upozornila-li žalovaná provozovatele vysílání na porušení téže povinnosti stanovené zákonem. Rozhodující je, že žalobkyně byla na porušení totožné zákonné povinnosti v minulosti upozorněna a byla jí uložena povinnost s okamžitou platností zabezpečit, aby k dalšímu porušování tohoto zákonného ustanovení nedocházelo. Z § 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání neplyne, že by žalovaná byla povinna vyložit v upozornění jednotlivé skutkové podstaty správních deliktů či vysvětlit pojmy v nich obsažené. Smyslem předmětného ustanovení je upozornit provozovatele vysílání na porušení jeho zákonných povinností a stanovit mu lhůtu k nápravě. Z vydaného upozornění je zcela zřejmé, co bylo žalobkyni vytknuto, resp. jaké povinnosti se upozornění týká. Obsah a odůvodnění upozornění pak netrpí vadou, jež by způsobovala jeho nicotnost či nezákonnost.

K návrhu na moderaci uložené sankce městský soud poznamenal, že aplikace moderačního práva soudu je zásahem do uvážení správního orgánu, kdy se soud chová jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu způsobem, jako by ho uděloval sám. Snížením trestu nebo upuštěním od potrestání nezpochybně závěr správního orgánu, že žalobkyně porušila zákon a dopustila se správního deliktu. Moderační právo však přísluší soudu pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci nejsou uloženy pokuty zjevně nepřiměřené, ale naopak odpovídají porušení zákona, jeho charakteru, závažnosti reportáže, i zákonnému rozpětí. Podle toho byly pokuty

uloženy ještě při dolní hranici zákonné sazby. Pokud jde o srovnání výše pokut s dalšími pokutami udělenými jiným provozovatelům, městskému soudu bylo z úřední činnosti známo, že žalovaná udělila provozovateli celoplošného vysílání pokutu v totožné výši za obdobné porušení zákona. Proto městský soud v posuzované věci neshledal prvky libovůle ani vybočení z rozhodovací praxe ve vztahu k legitimnímu očekávání.

III.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že vzhledem k obsahu odůvodnění sdělenému předsedkyní senátu při vyhlášení rozsudku městský soud překvapivě uvedl až v písemném odůvodnění, že záběry byly do pořadů zařazeny bezdůvodně a způsobem snižujícím lidskou důstojnost.

Dále stěžovatelka tvrdila, že svoboda projevu je základním právem zaručeným ústavně i mezinárodními úmluvami. Z nich stěžovatelka dovodila legitimitu zobrazení snímků. Stanoví-li nějaké zákonné ustanovení povinnost nezařazovat do vysílání určité záběry, jde o omezení svobody projevu a fakticky o omezení práva informovat veřejnost. Jde o klíčové politické právo. To sice není bezbřehé, ale v případě střetu základních práv je třeba uplatnit test proporcionality. Městský soud při výkladu § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání nezohlednil čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Ustanovení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání podle stěžovatelky neukládá provozovateli vysílání povinnost „nezařazovat do vysílání“, ale povinnost bezdůvodně nezobrazovat osoby vystavené těžkému tělesnému nebo životnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Svobodu projevu stěžovatelky nelze zužovat tak, že by nemohla do vysílání opakovaně zařazovat konkrétní záběry. Nadto stěžovatelka zpochybnila, že v roce 2008 šlo o stejné záběry jako v roce 2007. Pokud existuje veřejný zájem na zveřejnění určité informace a pokud tento zájem dokonce převažuje, je spolu s realizací svobody projevu důvodem k tomu, aby mohly být záběry takových osob zobrazeny v televizním vysílání.

Stěžovatelka nesouhlasila ani se závěry městského soudu, že v případě nezařazení předmětných záběrů do pořadů by se nezměnil jejich obsah. Divák by totiž neobdržel informaci v kontextu umožňujícím vytvoření názoru. Publikace záběrů podle stěžovatelky ob stojí z hlediska potřeby, vhodnosti i přiměřenosti. Stěžovatelka nepřistoupila ke zveřejnění aktuálních snímků chlapce pořízených tzv. videochůvičkou, protože tyto snímky by testem proporcionality neprošly. Neměla tak jinou možnost než publikovat archivní záběry. Zvolené prostředky byly šetrné k osobnostnímu právu (lidské důstojnosti). Stěžovatelka dále poukázala např. na stopáž záběru, na skutečnost, že se jednalo o tentýž archivní snímek, bylo použito rastrování, kde to bylo možné, nebyly uváděny další identifikační znaky, nešlo o záběry ilustrativní ani bulvárního charakteru a publikace byla společensky žádoucí. K závěrům městského soudu o důvodnosti stěžovatelka podotkla, že tyto závěry ke škodě věci nevyplývaly z upozornění ani z napadeného rozhodnutí žalované. Na tento případ měla podle stěžovatelky dopadat pouze soukromoprávní úprava [§ 11 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“)]. Stěžovatelka považovala za nepřipustné, aby rozhodování žalované (resp. její správní uvážení) bylo při přezkumu doplňováno či nahrazováno soudem.

Závěry městského soudu, že po uplynutí více než roku a půl od prvního zveřejnění lze těžko spatřovat důvod či veřejný zájem pro opakované zařazení předmětných záběrů do vysílání, nebo že důvodnost chybí zejména ve vazbě na zveřejňování byť aktuálních informací o B. Š., nejsou podle stěžovatelky vůbec obsaženy v rozhodnutí žalované. Závěr o opakovaném odvysílání záběrů chlapce pak není nijak podložen.

Dále stěžovatelka namítla, že žalovaná v souvislosti s informováním o kauze „Kuřim“ uložila pokutu pouze jí a České televizi. Všechny elektronické sdělovací prostředky přitom v souvislosti s novými informacemi podávanými v této kauze zobrazovaly „chlapce z Kuřimi“. To dokládá nepředvídatelnost rozhodování žalované a zneužití omezení stanoveného v § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání.

Další stížní námitkou stěžovatelka tvrdila, že odůvodnění rozsudku postrádá dostatek jasných a přesvědčivých důvodů vedoucích k závěru o její deliktní odpovědnosti. Napadeným rozsudkem bylo zasaženo do ústavně a mezinárodními smlouvami zaručené svobody projevu a svobody podnikání.

Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku. Uvedla, že závěr městského soudu, podle nějž stěžovatelka uznala, že chlapec na předmětných záběrech byl vystaven těžkému tělesnému a duševnímu utrpení, nemá oporu ve spisu. Rovněž není pravdou, že by žalovaná připustila odvysílání záběrů bezdůvodně, způsobem snižujícím lidskou důstojnost.

Stěžovatelka poukázala na nesprávný závěr městského soudu při vypořádání namítané nezákonnosti upozornění. Žalovaná má upozorněním poskytnout provozovateli vysílání informaci o budoucí praxi, tj. o tom, jaký obsah odvysílaných pořadů není v souladu se zákonem o vysílání a bude sankcionován. V posuzované věci šlo o první upozornění na porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání. Z upozornění jednoznačně nevyplývá, zda šlo o zobrazování bezdůvodné, protože je v něm mj. uvedeno, že žalovaná sledává silný veřejný zájem, ale odvysílání záběrů nebylo natolik důvodné, aby nedošlo k porušení cit. ustanovení. Městský soud nezkoumal, zda v konkrétních případech pořadů odvysílaných v roce 2007 skutečně došlo k porušení cit. ustanovení.

Dále stěžovatelka namítla, že obsah správního spisu je jiný, než ten, který byl čten u soudu, a chybí spisy týkající se předchozích upozornění. Zůstávají pochybnosti, z jakých podkladů správní orgán vycházel. Z těchto důvodů měl městský soud napadené rozhodnutí žalované zrušit.

Konečně pak stěžovatelka namítla, že projednávání věci před městským soudem bylo na samé hranici spravedlivého procesu. Při jednání dne 25. 8. 2009 bylo zjištěno, že spis není úplný, protože nejsou připojeny spisy týkající se správních řízení, která vyústila v upozornění žalované. Soud proto vyzval žalovanou k připojení spisů. Při dalším jednání městský soud konstatoval, že žalovaná založila dne 31. 8. 2009 do spisu rozhodnutí sp. zn. 2007/767/DZU/CET. K dotazu stěžovatelky, jak je možné, že se uvedená listina v okamžik nahlížení do spisu ve spisu nenacházela, předsedkyně senátu uvedla, že dne 1. 9. 2009 při nahlížení do spisu nebyl přípis žalované zažurnalizován ve spisu, neboť spis byl po jednání dne 25. 8. 2008 předán kanceláři k přepisu protokolu z jednání. Kancelář předala spis referentovi ke kontrole a přípis žalované byl spolu s připojeným rozhodnutím předložen předsedkyni senátu následně s tím, že v něm byla vyznačena spisová značka 10 Ca 8/2009. Poté, co předsedkyně senátu zjistila, že přípis patří spolu s rozhodnutím do věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 5/2009, vydala pokyn k zažurnalizování tohoto podání a k vyhotovení opravného stejnopisu protokolu z jednání pro stěžovatelku, založený ve spisu na čl. 54. Stěžovatelka při nahlížení do spisu dne 1. 12. 2009 zjistila, že přípis žalované je obsažen na jiném čísle listu, než bylo uvedeno při jednání, a obsahuje razítko „Městský soud v Praze, pracoviště Hyberská, 1krát, 5 příloh“. Na přípisu je zmiňováno číslo upozornění, které má tři stránky. Ve spisu chybí obálka a stěžovatelce bylo sděleno, že nebyla dohledána. Stěžovatelka má pochybnosti, z jakých podkladů městský soud ve skutečnosti vycházel, protože při ústním jednání dne 16. 9. 2009 konstatoval, že žalovaná

doručila průvodní dopis spolu s upozorněním, ale na přípisu je vyznačeno více příloh, než má samo upozornění. Tato vada mohla mít podle stěžovatelky za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

IV.

Žalovaná navrhlá zamítnutí kasační stížnosti. Setrvala na názoru, že předmětné záběry neměly pro obsah daných reportáží žádnou vypovídací hodnotu. Obsah reportáží se vztahoval pouze k B. Š. a jejímu dopadení. Záběry týraného chlapce se v reportáži jeví jako nadbytečné. Žalovaná je přesvědčena, že v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně a srozumitelně odůvodnila úvahu, proč shledala zařazení záběrů týraného chlapce za porušující § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání. K námitce nezákonnosti upozornění uvedla, že se vztahovalo nejen k samotné skutkové podstatě, ale dokonce k obdobným záběrům zařazeným do vysílání. Pokud jde o námitku chybějících spisů vztahujících se k upozornění, má žalovaná za to, že spisový materiál týkající se předešlého upozornění není nedílnou součástí spisového materiálu v nyní projednávané věci. Soudní jednání proběhlo v souladu s principy spravedlivého procesu a stěžovatelka nebyla zkrácena na svých právech.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka opřela kasační stížnost zejména o námitku nesprávné aplikace § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání.

Podle § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání je jednou ze základních povinností provozovatele vysílání bezdůvodně nezobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému či duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Tato povinnost představuje jeden z legitimních příkladů omezení svobody projevu, resp. práva na informace, zaručených čl. 17 Listiny, čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (viz vyhláška ministra zahraničních věcí č. 120/1976 Sb.) nebo čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.). Není třeba zdůrazňovat, že obdobně jako jiná politická práva a svobody nepředstavuje svoboda projevu v demokratickém právním státě absolutní kategorii, ale může být v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny omezena zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné mj. pro ochranu práv a svobod druhých nebo pro ochranu mravnosti.

Zákaz bezdůvodně zobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému či duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost představuje vypořádání střetu svobody projevu se základním právem každého na zachování jeho lidské důstojnosti, zaručeným v podmínkách České republiky čl. 10 odst. 1 Listiny. Pokud má být zobrazení osoby vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost bezdůvodně, zákonodárce v zákoně o vysílání zřetelně a legitimně preferuje poskytnutí ochrany právu na zachování lidské důstojnosti.

Právě zakotvení pojmu „bezdůvodně“ v normativní větě § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání naznačuje, kterým směrem se musí soustředit pozornost při testu proporcionality pro případ střetu svobody projevu a práva na zachování lidské důstojnosti. Pro aplikaci § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání je (nad rámec naplnění ostatních prvků hypotézy právní normy)

klíčové posouzení (bez)důvodnosti vysílání citlivých záběrů. Lze shrnout, že v případě bezdůvodného vysílání takových záběrů zákonodárce *de facto* vyloučil existenci střetu zmiňovaných základních práv, protože jedno z nich výslovně upozadil. Tento závěr však (s vědomím ústavním pořádkem zakotvené ochrany svobody projevu) může plně platit pouze za podmínky, že pojem „bezdůvodně“ bude vykládán v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny.

O obecném jazykovém významu pojmu „bezdůvodně“ není pochyb. V souladu s předpokladem racionálního zákonodárce je pak třeba vycházet z toho, že užil tohoto pojmu v jeho všeobecném významu. Již jazyková metoda výkladu tak poskytuje poměrně přesnou představu o obsahu předmětného pojmu. Jeho jádro se do značné míry kryje s hranicí jeho nejširšího jazykového významu. Právě taková vlastnost předmětného pojmu přitom vyhoví i požadavku na určitost právní normy zakládající delikt ní odpovědnost.

Důvodnost od vysílání citlivých záběrů nemůže být, jak správně uvedl městský soud, založena na úvaze samotného provozovatele vysílání. Právě naopak, pojem „bezdůvodně“ je nutné posuzovat přísně objektivně. Důvodnost zařazení citlivých záběrů do vysílání tak může být dána zejména tam, kde by jejich neodvysílání vyloučilo, nebo zřetelně limitovalo informační hodnotu pořadu.

Přisvědčil-li městský soud žalované, že pro informování veřejnosti o vztahu B. Š. ke kauze týrání nezletilých dětí nebylo nutné znovu zařazovat do vysílání jejich záběry, postupoval v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pořady vysílané v lednu 2008 se týkaly primárně zadržení B. Š. v Norsku. Provozovatel vysílání tedy v rámci těchto pořadů informoval diváky o aktuálních poznatcích týkajících se osoby, která měla určitým způsobem figurovat v kauze týrání nezletilých dětí. Použil-li provozovatel vysílání v rámci těchto pořadů opětovně záběry týraného chlapce, pro jejichž opakované odvysílání v roce 2007 ho žalovaná upozornila na porušování § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání, dopustil se nepochybně správního deliktu. Pro zařazení záběrů nebyl dán důvod a jejich nezařazením by se nezměnila podstata vysílaných pořadů ani kvalita poskytovaných informací o aktuálních poznatcích k osobě B. Š.

Zařazením citlivých záběrů týraného chlapce, zachyceného v situaci velkého lidského duševního a fyzického utrpení, stěžovatelka dramaticky dokreslovala aktuální informace o osobě B. Š. Takovou motivaci však nelze považovat za důvodnost ve smyslu § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání. Tento závěr je ostatně podpořen tvrzením stěžovatelky, že nezařazením předmětných záběrů do pořadů by divák neobdržel informaci v náležitém kontextu, umožňujícím vytvoření názoru. Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než konstatovat, že divákovi mohl být nepochybně „náležitý kontext“ předestřen způsobem nezasahujícím opětovně do základního práva týraného chlapce na zachování jeho lidské důstojnosti. Stížní námitku, že zvolené prostředky ob stojí z hlediska přiměřenosti, proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Nesouhlasil ani s tím, že by na posuzovanou věc měla dopadat pouze soukromoprávní ochrana osobnosti podle občanského zákoníku. O legitimitě veřejnoprávní regulace bezdůvodného vysílání záběrů zobrazujících osoby vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost, existující vedle soukromoprávních prostředků ochrany, totiž Nejvyšší správní soud neměl pochyb.

V souladu s předchozím odůvodněním Nejvyšší správní soud odmítl i názor stěžovatelky, podle něž nelze zužovat svobodu projevu způsobem vylučujícím opakovaně vysílání určitých záběrů. Stěžovatelka navíc byla již v roce 2007 právně relevantním způsobem upozorněna, že se odvysíláním záběrů týraného chlapce dopouští správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání. Nelze než připomenout, že bezdůvodné vysílání takových záběrů není kryto svobodou projevu, která v tomto konkrétním případě ustupuje základnímu právu na zachování

lidské důstojnosti. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s úvahou stěžovatelky odkazující na „*veřejný zájem na zveřejnění určité informace*“. Tento soud neměl sebemenších pochyb o tom, že neexistoval veřejný zájem na opakovaném odvysílání předmětných záběrů. Ostatně, nedostatek veřejného zájmu na opětovném zařazení záběrů týraného chlapce do televizního vysílání je jedním ze zřejmých důvodů, proč stěžovatelka zůstává v tomto ohledu pouze v rovině obecného tvrzení o veřejném zájmu na zveřejnění informací, aniž by byla schopna konkrétním způsobem existenci veřejného zájmu osvědčit.

Důvodná nebyla ani námitka, že některé závěry městského soudu neměly předobraz v upozornění a v rozhodnutí žalované. Mělo se jednat především o závěry, že po uplynutí více jak roku a půl od prvního zveřejnění lze již těžko spatřovat důvod či dokonce veřejný zájem pro opakované zařazení předmětných záběrů do vysílání, nebo že důvodnost chybí zejména ve vazbě na zveřejňování byť i aktuálních informací o B. Š. Podle stěžovatelky není přípustné, aby rozhodování žalované (resp. její správní uvážení) bylo doplňováno nebo nahrazováno soudem.

Městský soud ale nijak nepochybil. Namítaným způsobem se totiž vypořádal s žalobními námitkami stěžovatelky. Opřel-li své závěry o zákonnosti rozhodnutí žalované i o jiné argumenty, než které zvolila žalovaná v napadeném rozhodnutí, nezakládá tato skutečnost důvod pro zrušení jeho rozsudku. Městský soud nenahradil rozhodování žalované, jak se stěžovatelka nesprávně domnívá, ale pouze se vypořádal s žalobní argumentací. Jakkoliv rozhodnutí žalované nemuselo obsahovat všechny představitelné argumenty pro přijaté závěry, jsou tyto závěry odůvodněny přezkoumatelným způsobem, který v řízení před městským soudem správně obstál. Stížní námitka proto nebyla důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že závěr o opakovaném odvysílání záběrů chlapce nebyl podložen. Podle stěžovatelky totiž nebylo prokázáno, že v roce 2008 šlo o stejné záběry jako v roce 2007. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí, resp. závěr o nedůvodnosti zařazení záběrů do programu dle § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání nestály pouze na závěru o opakovaném zařazení identických záběrů týraného chlapce do vysílání. Absence úplné totožnosti vysílaných záběrů není skutečností, jež by byla způsobila vyvinut stěžovatelku ze spáchání předmětného správního deliktu. Možná odlišnost v detailech konkrétních záběrů zařazených do pořadů není pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti podstatná. Městský soud ostatně proto, jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku, neprovedl důkaz projekcí audiovizuálních záznamů reportáží odvysílaných v roce 2007, ale konstatoval, že pro posouzení věci vyšel z obsahu upozornění, resp. popisu reportáží v upozornění. Dospěl-li přitom na základě dokazování provedeného upozorněním ze dne 24. 9. 2007 (včetně v něm uvedených popisů reportáží), k závěru o nedůvodnosti žaloby, nepochybil. Je nepochybné, že v roce 2007 byla stěžovatelka žalovanou upozorněna, že zařazením záběrů týraného chlapce v tzv. kauze Kuřim do pořadů se dopouští porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání. Zároveň Nejvyšší správní soud nepochybuje, že stěžovatelka zařadila záběry téhož týraného chlapce do pořadů vysílaných v lednu 2008. Stížní námitka proto nebyla důvodná.

Ke zrušení napadeného rozsudku nemohla vést ani námitka, podle níž s ohledem na obsah odůvodnění sdělený předsedkyní senátu při vyhlášení rozsudku městský soud uvedl překvapivě až v písemném odůvodnění rozsudku, že záběry byly do pořadů zařazeny bezdůvodně a způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Nejvyšší správní soud pouze stručně podotýká, že stěžovatelkou předestřený obsah odůvodnění rozsudku při jeho vyhlášení v řízení před městským soudem není v rozporu s odůvodněním v písemném vyhotovení. Je zřejmé, že v písemném vyhotovení rozsudku městský soud odůvodnění svých závěrů zpřesnil

a v podrobnostech doplnil, aniž by se nepřipustně odchýlil od důvodů, které uvedl při vyhlášení rozsudku. Nejvyšší správní soud proto námitce nepřisvědčil.

Dále stěžovatelka zpochybnila závěry městského soudu, které vypořádaly žalobní námitku nezákonnosti upozornění. Z upozornění podle stěžovatelky jednoznačně nevyplývá, zda šlo o zobrazování bezdůvodné, protože je v něm mj. uvedeno, že žalovaná sledává silný veřejný zájem, ale odvysílání záběrů nebylo natolik důvodné, aby nedošlo k porušení cit. ustanovení. Stěžovatelka tvrdila, že městský soud nepřezkoumal, zda v konkrétních případech pořadů odvysílaných v roce 2007 skutečně došlo k porušení cit. ustanovení.

Porušuje-li provozovatel vysílání povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej žalovaná na porušení zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě (§ 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání).

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle jeho ustálené rozhodovací praxe je podmínka předchozího upozornění splněna tehdy, byl-li provozovatel vysílání upozorněn na porušení téže povinnosti stanovené zákonem o vysílání. Povinnost upozornění se tedy váže k porušení zákonné povinnosti, nikoliv ke konkrétnímu skutku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 6 As 30/2008 - 97, www.nssoud.cz).

Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaná upozornila stěžovatelku na porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání, kterého se měla dopustit odvysíláním záběrů nahého chlapce v komoře na programu Nova ve dnech 10. - 13. 5. a 20. - 22. 5. 2007 v pořadech Televizních noviny, dne 16. 5. 2007 v pořadu Na vlastní oči a dne 20. 5. 2007 v pořadu Střepiny, čímž žalobkyně bezdůvodně zobrazila osobu vystavenou těžkému tělesnému a duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Žalovaná uložila stěžovatelce lhůtu k nápravě „ihned“. Oznámení o vydání upozornění bylo stěžovatelce doručeno dne 27. 9. 2007.

Městský soud správně neshledal důvodnou žalobní námitku, podle níž stěžovatelka nebyla předem upozorněna na porušení zákona, protože upozornění žalované nebylo srozumitelné. Pokud žalovaná v předmětném upozornění zmínila, že zařazení záběrů neshledala důvodným přes silný veřejný zájem, nemůže to zpochybnit samotnou skutečnost, že stěžovatelka byla v souladu s § 59 zákona o vysílání upozorněna na porušování zákona. Právě naopak, žalovaná v rámci úvahy o nezákonnosti jednání stěžovatelky zvažovala i to, zda na odvysílání záběrů může být veřejný zájem. Nelze než shrnout, že stěžovatelka byla v roce 2007 řádně upozorněna na porušení zákonné povinnosti. Nadto se toto upozornění týkalo obdobného skutku, pro nějž byla následně napadeným rozhodnutím žalované shledána odpovědnou. Žalovaná tak plně vyhověla požadavku stanovenému v § 59 zákona o vysílání. Tento závěr nemůže být ovlivněn tím, že stěžovatelka požadovala upřesnění upozornění. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry městského soudu, na které na tomto místě pro stručnost odkazuje. Namítla-li stěžovatelka, že městský soud nijak nezkoumal, zda v konkrétních případech pořadů odvysílaných v roce 2007 skutečně došlo k porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání, není její námitka přílehavá. Předmětem řízení před městským soudem nebylo posouzení zákonnosti jednání stěžovatelky, spočívajícího ve vysílání záběrů týraného chlapce v pořadech v roce 2007 (k této otázce srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 30/2008 - 97). Na městském soudu pouze bylo, aby se vypořádal s tím, zda žalovaná vyhověla požadavku předchozího upozornění na porušení téže právní povinnosti stanovené zákonem o vysílání. Městský soud přitom dospěl k závěru, že obsah a odůvodnění upozornění netrpí vadou způsobující jeho nicotnost nebo nezákonnost.

Stěžovatelka nedůvodně namítla, že žalovaná v souvislosti s informováním o kauze „Kuřim“ uložila pokutu pouze stěžovatelce a České televizi, ačkoliv všechny elektronické sdělovací prostředky zobrazovaly „chlapce z Kuřimi“ v souvislosti s novými informacemi podávanými v této kauze. To podle stěžovatelky dokládá nepředvídatelnost rozhodování žalované a zneužití omezení stanoveného v § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání. Předmětem správního řízení, resp. řízení před městským soudem, nebylo jednání jiných provozovatelů vysílání v souvislosti s informováním o tzv. kauze Kuřim. Proto se Nejvyšší správní soud otázkou odpovědnosti jiných provozovatelů vysílání nemohl v rámci řízení o kasační stížnosti zabývat. K případným úvahám o porušení principu materiální rovnosti pak Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že sama stěžovatelka v rámci předmětné stížní námítky poukázala na skutečnost, že nebyla žalovanou pro porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání v souvislosti s předmětnou kauzou postížena jako jediná.

Namítla-li stěžovatelka, že odůvodnění napadeného rozsudku postrádá dostatek jasných a přesvědčivých důvodů vedoucích k závěru o její deliktní odpovědnosti, příp. že napadeným rozsudkem bylo zasaženo do ústavně a mezinárodními smlouvami zaručené svobody projevu a svobody podnikání, Nejvyšší správní soud jí nepřisvědčil. Tuto obecnou námítku totiž nijak neupřesnila. Nelze proto než připomenout, že i řízení před Nejvyšším správním soudem je ovládáno dispoziční zásadou. Kvalita a obsah stížních námitek do značné míry předurčují jejich vypořádání Nejvyšším správním soudem. Rezignovala-li stěžovatelka v této části kasační stížnosti na individualizaci domnělých pochybení městského soudu, není úkolem Nejvyššího správního soudu nahrazovat její procesní úkony. Pro úplnost lze přitom dodat, že ze shora uvedeného jednoznačně plynou závěry Nejvyššího správního soudu, pokud jde o deliktní odpovědnost stěžovatelky v posuzované věci, a to včetně posouzení otázky zásahu do jejich ústavních práv.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stížní námítce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tu stěžovatelka tvrdila s tím, že závěr městského soudu, podle nějž stěžovatelka uznala, že se dotyčný chlapec na předmětných záběrech nacházel vystaven těžkému tělesnému a duševnímu utrpení, nemá oporu ve spisu. Rovněž není podle stěžovatelky pravda, že by žalovaná uvedla, že k odvysílání záběrů nebyl žádný veřejnosti prospěšný důvod, a proto byly záběry odvysílány bezdůvodně. Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na svou ustálenou rozhodovací praxi týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu (srov. rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Podotýká přitom, že stěžovatelkou vytknuté nedostatky nemohou představovat takovou vadu, která by byla s to zatížit napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Se stěžovatelkou navíc nelze souhlasit v tom, že by žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla, že k odvysílání záběrů nebyl žádný veřejnosti prospěšný důvod, a proto byly záběry odvysílány bezdůvodně, snižující přitom lidskou důstojnost. Tyto závěry žalované naopak z jejího rozhodnutí nepochybně plynou.

Konečně pak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námítky poukazující na tvrzená pochybení při vedení správního resp. soudního spisu. Pokud jde o námítku neúplnosti správního spisu s tím, že není zřejmé, z jakých podkladů žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí vycházela, Nejvyšší správní soud souhlasil se závěry městského soudu, na které pro stručnost plně odkazuje. Obdobně jako v řízení před městským soudem totiž stěžovatelka setrvala u obecného tvrzení, aniž by upřesnila, jak konkrétně byla dotčena na svých právech či jaký vliv mohla mít tvrzená pochybení na zákonnost meritorního rozhodnutí žalované. Shodný závěr platí pro stížní námítku, kterou stěžovatelka poukázala na vedení spisu městským soudem v souvislosti se založením přípisu žalované ze dne 31. 8. 2009, jehož přílohou bylo upozornění ze dne 24. 9. 2007. I zde stěžovatelka pouze obecně konstatovala, že tato vada mohla mít za následek

nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nijak přitom neupřesnila, jak konkrétně byla dotčena na svých právech, či jaký vliv měl mít jí popisovaný postup na zákonnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud přitom žádný negativní projev stěžovatelkou tvrzených pochybení v její právní sféře neshledal. Stížní námitka proto nebyla důvodná. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud ani neprováděl dokazování navrženými důkazními prostředky. Poznatky získané jejich provedením by totiž nemohly ovlivnit přijaté právní závěry.

Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí náklady řízení podle obsahu spisů nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. dubna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu